

1591

4

Sv. Antonín Padovský,
velký divotvorce.

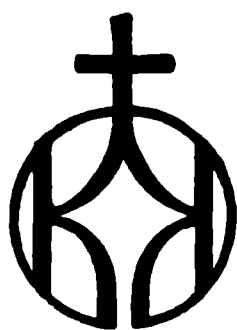

NAKLADATELSTVÍ KROPÁČ & KUCHARSKÝ

S V. A N T O N Í N P A D O V S K Ý ,
VELKÝ DIVOTVORCE.

DNE 13. ČERVNA.

***1195—†1231.**

PRAHA.

NAKLADATELSTVÍ KROPÁČ & KUCHARSKÝ.

1934.

» B O J O V N Í C I B O Ž Í «

Životopisy svatých, blahoslavených a ctihodných
služebníků Božích.

N A P S A L V Á C L A V K R O N U S .

- č. 1. Sv. Jan z Boha, přítel nemocných
- č. 2. Sv. Vincenc z Paula, apoštol lásky k bližnímu
- č. 3. Sv. Klement M. Hofbauer, apoštol velkoměst. lidu
- č. 4. Sv. Bernardetta Soubirousová, pasačka lurdská
- č. 5. Sv. Gabriel Possenti, vzor a ochránce mládeže
- č. 6. Bl. Petr Julian Eymard, původce nynějšího ruchu eucharistického
- č. 7. Ct. Anna Kateřina Emmerichová, stigmatisovaná služebnice Boží
- č. 8. Bl. Mlada Přemyslovna, ochrankyně čes. nár.
- č. 9. Bl. Jan Sarkander, vzor křest. statečnosti
- č. 10. Sv. Jan Berchmans, ochránce mládeže
- č. 11. Sv. Johana z Arku, statečná Panna Orleánská
- č. 12. Sv. Jan Nepomucký, mučedník zpověd. tajemství
- č. 13. Sv. Efrém Sýrský, učitel církevní
- č. 14. Sv. Zita, ochránkyně lidí služebných
- č. 15. Sv. Jan Eudes, původce úcty k Bož. Srdci P. a P. M.
- č. 16. Bl. Ondřej Bobola, bojovník za sjednocení pravoslaví s církví svatou
- č. 17. Sv. Jan Nep. Neumann, první čes. bisk. v Sev. Americe
- č. 18. Sv. Norbert, zakladatel řádu Premonstrátského
- č. 19. Sv. Václav, mučedník a dědic země české
- č. 20. Sv. Prokop, opat a ochránce český
- č. 21. Sv. Lidmila, prvomučednice a matka čes. národa
- č. 22. Sv. Vojtěch, biskup, mučedník a ochránce český
- č. 23. Sv. Antonín, velký divotvorce

VE VYDÁVÁNÍ SE POKRAČUJE!

Nihil obstat. Mons. Dr. Carolus Vrátný, censor. Imprimatur
Dr. Th. Opatrný, vicarius generalis. Pragae die 12. Martii 1934.
Nr.: 2559.

Sv. Antonín narodil se r. 1195 v hlavním městě portugalském, Lisabonu. Pocházel z rodu šlechtického a doma se jmenoval Ferdinand Bulloens. Jméno Antonín dostal teprve, když vstoupil do řádu sv. Františka a příjmení Padovský (Paduánský) má proto, že v italském městě Padově poslední čas žil, zemřel a jest pochován.

Otec jeho byl hejtmanen ve vojsku krále Alfonsa a nemálo se honosil tím, že má ve svém rodokmenu též slavného Bohumíra z Bouillonu, který dobyv r. 1099 se svými křižáky Jerusalema, byl pak za krále jerusalemského zvolen.

Antonín jsa vychován v bázni Boží, byl ve svém dětství nad obyčej klidný a vážný. V chlapeckých vyraženích nikdy nemíval zalíbení a úzkostlivě se vystříhal každé příležitosti, která by ho mohla svěsti ke hříchu.

Prvního vzdělání se mu dostalo ve škole při dómu lisabonském, a potom se vzdělával ve škole řeholních kanovníků sv. Augustina, které si tak oblíbil, že v patnáctém svém roku vstoupil do kláštera jejich řádu u sv. Vincence nedaleko Lisabonu. Tam vytrval dva roky, prospívaje v ctnostném životě i v řeholní kázni.

Jsa častými návštěvami svých příbuzných přespříliš z duchovního života vyrušován, dosáhl na svých představených, že ho poslali do kláštera v Koimbře, jež byla hodně vzdálena od Lisobonu.

Antonín v novém svém klášterním domově konal s největší svědomitostí všecky své povinnosti a prospíval nejen v duchovním životě, nýbrž i pilným studiem získal si neobyčejných vědomostí, takže zejména v Písmě svatém a ve spisech církevních Otců se výborně vyznal. Spolubratří

lnuli k němu velikou láskou, a představení neváhali dát ho vysvětit na kněze.

R. 1220 byla do Koimbry přivezena a v kostele augustiniánů k úctě vystavena těla pěti prvních mučedníků z řádu františkánského, kteří nedlouho před tím, působivše v Africe jako misiónáři, byli v Maroku umučeni.

Pohledem na ty mučedníky byl Antonín tak dojat, že zahořel neodolatelnou touhou státi se františkánem, aby mohl býti též misiónářem a dosáhnouti koruny mučednické. Spolubratři ho zrazovali, aby toho nečinil, ale představení mu k tomu dali svoje povolení.

Antonín vstoupil do řádu sv. Františka v Olivaresu u Koimbry, kde byl r. 1220 v klášterní kapli sv. Antonína poustevníka oblečen do hábitu františkánského. Po noviciátě byl poslán za misiónáře do Afriky. Na cestě však tak onemocněl, že byl přinucen vrátiti se domů. Když se plavil zpět do Španělska, byl zahnán větrem na Sicilii.

Pobyt tam nějaký čas ve františkánském klášteře v Mesině, odebral se pak na valnou schůzi bratří řádu sv. Františka do Assisi, kde byl velmi potěšen tím, že na vlastní oči spatřil zakladatele františkánské řehole, sv. Františka.

Mezi 3000 shromážděnými bratry v Assisi zůstal však Antonín nepovšimnut. Byl chorobného vzezření a proto při rozdělování úřadů a prací nebyl mu žádný úkol přikázán. Na konec však přece obrátil k němu pozornost Gratián, provinciál romagneský, který ho poslal, aby sloužil mši sv. v malém klášteře u Forli, kde se zpravidla zotavovali nemocní a upracovaní bratří. Antonín

konal tam nejtěžší práce, cviče se v pokoře a taje se úzkostlivě se svým vzděláním.

V městě Forli bylo jednou vysvěceno ve františkánském kostele několik bratří z řádu sv. Františka a sv. Dominika na kněze. Když byly posvátné obřady skončeny, vyzval kvardián v jídelně všechny řeholníky, aby někdo z nich se ujal slova a promluvil z duše k přítomným. Františkáni i dominikáni se všichni vymlouvali. Kvardián nevěda si rady, obrátil se na skromného Antonína, aby z poslušnosti počal kázati.

K rozkazu jeho se ujal Antonín úkolu, který mu najednou připadl. Beze vší přípravy jal se mluvit s počátku nesměle a prostě, zakrátko však řečnil s takovou učeností a s takovým zápalem, že přítomné to uvedlo v nemalé podivení.

Provinciál Gratián ustanovil pak Antonína za kazatele v celé Romagně, a sv. František rozšířil jeho pravomoc na celou Itálii. Polem kazatelské jeho činnosti byla zejména města: Forli, Faenza, Rimini a Bologna s okolím. Všude, kde kázal, říkalo se o něm, že i ryby se blíží ke břehům, aby ho poslouchaly.

R. 1222 poslal sv. František Antonína na školy vercellské studovat bohosloví pod návodem učeného opata Tomáše z vysokého učení viktorinského v Paříži. Po pěti měsících dostal Antonín od sv. Františka list, ve kterém mu sděloval: »Milému bratru Antonínovi bratr František pozdrav v Kristu Ježíši! Jest mi milo, abys bratry vyučoval bohosloví, ale tak, aby horlivost ve studiích nebyla na újmu horlivosti tvé i bratří ve svaté modlitbě.«

Antonín byl tedy z řádu františkánského první,

který na vysokých školách přednášel bohosloví. Učil jmenovitě v Bologni, v Montpellieru, v Toulousu a v Padově. Jako profesor bohosloví těšil se všude veliké oblibě a dosáhl skvělých úspěchů, zejména však se vyznamenal v úřadě kazatelském.

Nejprve kázal porůznu v Itálii, pak v jižní Francii, potom zase v Itálii a poslední rok svého života v Padově. V severní i střední Itálii a také v jižní Francii jest sotva jedno město, kde by byl nekázal. Nával k jeho kázáním býval tak veliký, že ani největší kostely nestačily pojmouti jeho posluchače. Nejednou byl nucen kázati na náměstích a na velikých prostranstvích pod širým nebem. Svými kázáními nemálo přispěl k vyhubení šířícího se tehda kacírství albigen-ských, takže ho lidi vesměs nazývali »kladivem kacírů«. Papež Řehoř IX. byl apoštolským jeho věhlasem tak nadšen, že jej nazval »archou zákona«.

Veliké jeho úspěchy ve škole a na kazatelně se vysvětlují tím, že nad své vrstevníky vynikal velikou učeností, neobyčejnou pílí a především pravým apoštolským nadšením pro rozkvět a upevnění církve Kristovy.

Antonínovi se dostalo již za živa od Boha mnohých a velikých milostí v takové míře, že to až zaráží. Jednou, když prodléval na zbožných modlitbách, směl dokonce Ježíška v podobě dítěte vzíti do náručí a přitisknouti ho na své srdce. Divy, které Bůh na přímluvu jeho učinil, jsou nescíslné.

Ve francouzském městě Puyi byl notář, který žil nadmíru lehkomyšlně. Antonín po každé,

když ho potkal, velmi uctivě jej pozdravil. Notář domnívaje se, že se mu posmívá, zle se na něho jednou obořil. Antonín však konejšil ho slovy: »Nemějte mi za zlé, že vám vzdávám tu poctu, neboť vím, že budete jednou mučedníkem pro víru Kristovu.« Notář se podivnému tomu proroctví pohrdlivě ušklíbl. Ale když za nějaký čas putoval do Palestýny, byl od Saracénů přepaden a usmrcen, protože nechtěl zapřít katolickou víru.

Antonín zastával v řádě občas různé úřady. V Puyi byl kvardiánem, v Limogesu kustodem pro jižní Francii a v Romagne byl provinciálem, maje vrchní dozor na všechny františkánské kláštery v horní Itálii. Od listopadu r. 1227 meškal v Padově, kteráž pak se stala střediskem jeho požehnané činnosti.

R. 1230 se účastnil Antonín valného shromáždění řádového v Assisi, kde vznikly různé náhledy o některých člancích řeholních pravidel sv. Františka, který tou dobou byl již čtyři roky na pravdě Boží. Spor byl tak prudký, že byla vyslána do Říma zvláštní deputace, v jejímž čele byl Antonín. Papež Řehoř IX. dal na slova Antonínova a rozepři smírem ukončil.

V listopadu r. 1230 se navrátil Antonín, zproštěn jsa úřadu provinciála, do Padovy, kde konal postní kázání. Poté těžce onemocněl a uchýlil se do malého kláštera na Campo Sampiero. Světec vida však, že tamním několika neduživým bratřím mohl by býti na obtíž, dal se přenést do Padovy a tam v předměstí Arcelu, jsa vyčerpán velikými pracemi pro slávu Boží, zesnul v Pánu dne 13. června r. 1231 v stáří 36 let.

Smrt jeho způsobila v Padově veliký rozruch. Malé děti běžaly po městě a volaly: »Světce umřel!« Tělo jeho bylo pak pochováno v padovském kostele u Panny Marie. Bůh oslavil ho hned po smrti mnohými a velkými zázraky, takže papež Řehoř IX. ani ne za rok po jeho smrti (1232) vyhlásil ho za svatého.

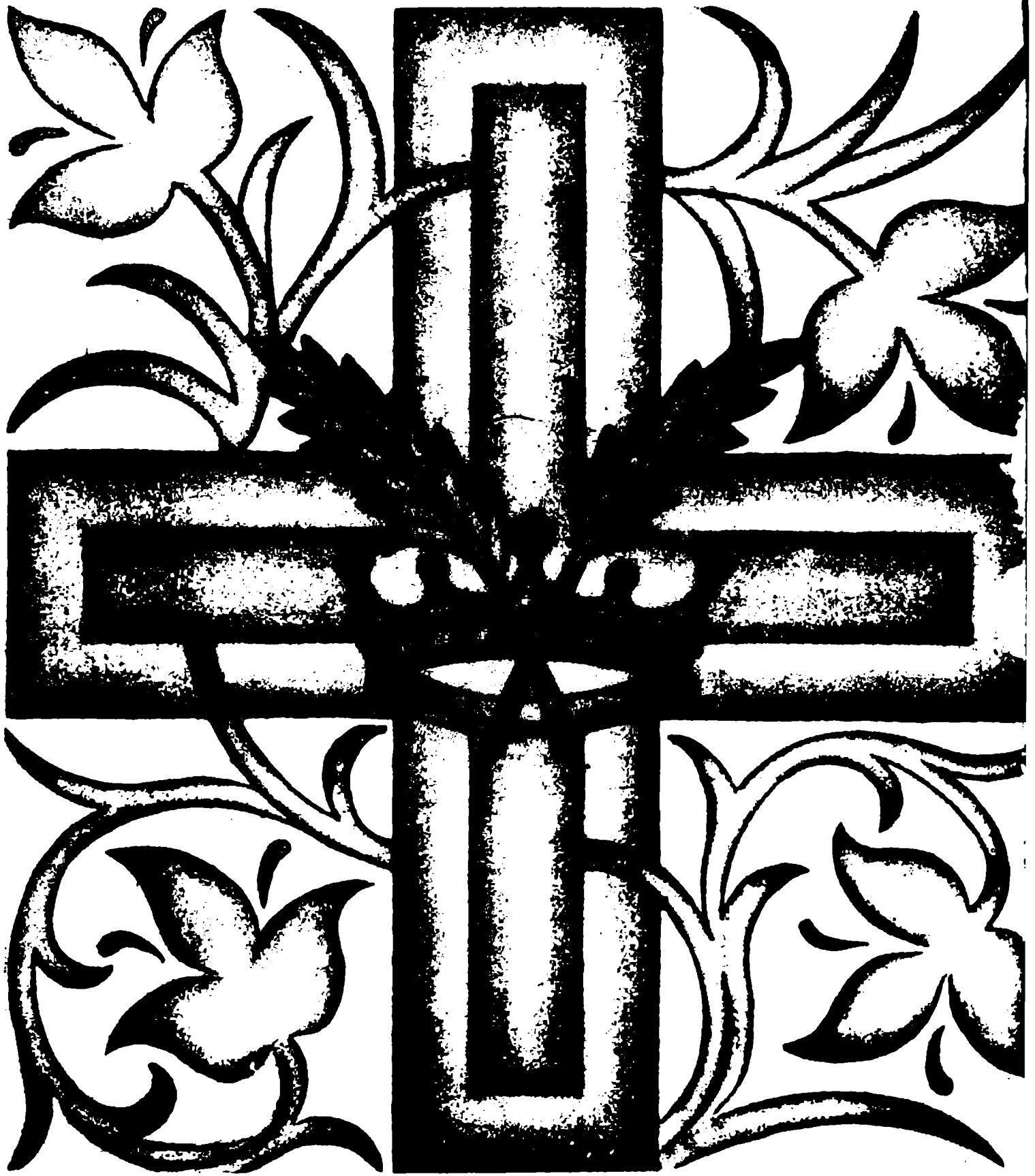
Z pozdějších divů se připomíná obzvláště ten, který se stal, když bylo tělo jeho po 32 letech přenášeno do nového nádherného chrámu, který byl v Padově ke cti sv. Antonína vystavěn a dne 7. dubna r. 1263 posvěcen.

Účastenství při tom měl tehdejší generál řádu františkánského, sv. Bonaventura, který spatřiv v prachu, ve který se tělo světcovo rozpadlo, svěží a úplně červený jeho jazyk, se slzami v očích zvolal: »Požehnaný jazyku, který jsi vždy dobrořečil Pánu, nyní jest zřejmo, jakých zásluh sis dobyl před Bohem!«

Sv. Antonín zanechal po sobě mnoho psaných kázání a výkladů k větší části Písma svatého. Jeho dílem jest též první biblická konkordance. Bývá s velikým úspěchem vzýván, když někdo chce ztracenou věc nalézt. K úctě sv. Antonína bylo r. 1890 založeno ve francouzském městě Toulonu dílo křesťanské lásky k bližnímu, které jest nazváno »Chléb sv. Antonína«. Dílo to prospívá blahodárně již mnoho roků i v naší vlasti.

»Pyšnému jde v patách ponížení, ale pokorná duše dojde slávy.«

B O J O V N Í C I B O Z

N A P S A L V Á C L A V K R O N U

S E Š I T 23

C E N A 50 H A!